

Ke 1.4.2015

Lähdettiin Kemihaaran Helenan kattaman runsaan aamupalan (6 euroa!) jälkeen Juhanin suosittelemaan suuntaan kohti Vieriharjua. Jo automatkalla edellisenä päivänä oli ihmetelty liisterimäistä lunta, kun se tiivistyi pyöräkoteloihin ja alustaan. Mutta sittenkin oli yllätys, että lumi jämähti yön ulkona olleiden suksien nanopohjiin heti ensiaskelilla.

Vanha luottokortti osoittautui parhaaksi lumikitin poistajaksi – samalla kortilla myöhemmin hangattiin puurokattilasta pohjaanpalamat. – Ennen kuin **Kemihaaran Loman** rakennukset oli jääneet puiden taakse piiloon, oli keretty kokeilla kolmen eri voidefirman jäänestot ja silikonit, mutta tulos oli sama. Riitta muisti Helenan suositteleman tuikkukynttilän. Eihän sitä meillä ollut, mutta kylläkin Havin tavallista. Ensiksi yhteen sukseen luistoalueelle. Vasta kun kaikki sukset koko pituudelta oli hinkattu kynttilällä, matka rupesi etenemään.

Uskallettiin jopa poistua Korvatunturiin vievältä rekiuralta, ylittää Keskihaara vanhaa siltaa käyttäen ja ennen Vislauskuusikkoa oikaista suoraan **Naltiojoen autiotuvalle**. Hiihto oli melko raskasta, sillä kantavan kerroksen päällä oli 15 – 20 cm lumiliisteriä. Tuntu oli sama kuin kävelyssä rahkasammaleessa.

Vierihaaran ylityksessä ei ollut vaikeuksia. Autiotuvalla ei ollut kukaan käynyt viimeisten lumisateitten jälkeen. Ovet oli kyllä jääneet sulkematta. Liekö linkku tuntematonta tekniikkaa nykyvaeltajalle.

Iltahiihdolla käytiin katsomassa Naltiohaaran romahtamassa olevaa siltaa. Takaisin tullessa olikin sitten valmis latu.

To 2.4.2015

Naltiojoki ylitettiin reilusti ennen siltaa. Nyt kantoi uusikin lumi. Poroaidasta löytyi kaksi kohtaa, joista hirvi oli ylittänyt aidan. Nostettiin ahkiot yli ja korjattiin hirven aidalle siihen kohtaan tekemät vauriot. Toinen kohta jätettiin korjaamatta mahdollista paluumatkaa varten.

Ennen Irtonaisenlehdonojaa käännettiin suunta kohti Karhuojan kämppää. Matkalla ihailtiin Naltiotunturia ja puolenpäivän jälkeen lisäiltiin kynttilää suksien pohjiin. Kettujen – huom. monikko, onhan kiima-aika – jälkiä oli runsaasti, yhdet poron jäljet ja vanha kelkan jälki kulku-suuntaamme nähden poikittain. Muutamia pulmusia jängän sulapaikoissa.

Karhuojan kämpän pihassa tuoreina jälkinä oli vain poron jälkiä, mutta niitä oli sitäkin enemmän. Mahdollisesti saman poropartin väistymistä auton edessä laukkomasta olimme odotelleet pitkään tulomatkalla Korvatunturin tiellä.

Iltahiihdolle lähdimme Nuortin suuntaan. Kun olimme selvinneet kämpän lähistöllä olevasta tykyn tekemästä koivuluokkiviidakosta, löytyi **Hirvashautaa** kohti menevä kelkkaura. – Ja taas odoteltiin porojen väistymistä.

Geokätkö löytyi helposti Nuortin etelärannalta, mutta vasta paluumatkalla Karhuojalle, huomattiin, että emme olleet nähneet Hirvashaudan autiotupaa, vaikka sen piti olla alle sadan metrin etäisyydellä puuvajasta, jossa olimme käyneet. Pienessä pakkasessa ja ilta-auringon loisteessa Karhuoja odotti meitä edelleen autiona.

Pe 3.4.2015

Yöllä oli satanut lunta ja sitä sateli aluksi edelleen, kun lähdimme palaamaan Naltion suuntaan. Tunturin kohdalla alkoi kuulua ihmisääniä. Pian näimmekin rinteellä ylöspäin kipuavia, ainakin kahdeksan henkeä mukaan lukien pieni lapsi ja koira. Erämaan rauha oli kaikonnut. Ei tuntunut enää mukavalta mennä Naltiojoen autiotuvalle, vaikka tuskin tuo porukka siellä majoilisi. Hiihdettiin Naltiohaaran yli ja aavan takana pohjoisessa siintävään metsään ja pystytettiin laavu.

La 4.4.2015

Aamuaurinko sulatti laavusta kuuran. Hanki kantoi metsässäkin, mutta pyrimme kulkemaan aapoja pitkin. Olihan hanki niillä tasaisempaa kuin myhkyräisessä metsässä. Rakitsanojan sai hiihtää huoletta yli. Kilometri ennen Vieriharjun autiotupaa alkoi kuulua keskustelua tuvan suunnasta. Rinkkaselkäiset nuori mies ja nainen kahlasivat pikkusuksilla hangessa vastaan. Sanoivat yrittävänsä Karhuojalle.

Metsäsuksilla ei voinut, eikä ollut tarvetta, hiihtää nuorten latua. Siirryimme vanhaa siltaa pitkin Vierihaaran länsipuolelle. Kämpä oli yöpyjien jäljiltä lämmin. Panin saunan uuniin tulet. Kemihaarasta hiihteli nuori mies, joka auttoi veden kantamisessa saunaan.

Riitta kävi tiedusteluhiihdolla ja totesi, että kiertämällä harjun koillispään, pääsee Ylä-Vieriaavalle ja siellä latua pitkin Mantoselän suuntaan. Sieltä tulivat kämpälle myös Manto-ojan talkoolainen Mirjam Gylling – käski viedä terveisiä vuolemilleen ikkunalinnoille. Niinpä melko

huolimattomasti ylitin pakollisen Vierihaaran mutkan. Jää kesti minut, mutta Riitan suksien kannat rikkoivat jään. Onneksi hän ei huomannut sitä vaan uitti huomaamattaan myös ahkionsa sulan yli.

Minun teki kovasti mieli oikaista aavan yli suoraan Mantoselälle, mutta tyydyin kiertämään latua pitkin poroportille. Olinhan saanut jo pitkään nauttia koskemattomalla hangella hiihdosta. Ei myöskään muistettu, miten mäkisessä maastossa aidan vieressä kulkeva latu on.

Mantokämppien väliselle poroportille kuului hakkuun ääniä Mantoselän suunnasta. Lähdimme kuitenkin sinne. Molemmista piipuista nousi savu, ja pihalla oli neljät sukset. Kurkistin autiotupaan. Lämpötila jo ovensuussa tuntui korkeammalta kuin Vieriharjun saunan ylimmällä lauteella.

Niinpä takaisin poroportille ja sitten Manto-ojalle. Siellä odotti tyhjä ja haalea kämpä. Uusi porrasaskelma tekonivelkansalle, ja sitten päivällisen laittoon. Sitä hidasti röpöttävä kaasuliesi. Muutoin kämpän viimekesäinen remontti oli onnistunut. Kämpän entinen kotoisa tunnelma oli onnistuttu säilyttämään. Kaiken kruunasi täysikuu.

Su 5.4.2015 1. pääsiäispäivä

Aamulla lämmitettiin kaminaa, jotta seuraaville tulijoillekin olisi kuiva raikas kämpä. Mantoselän varaustuvassa yöpyneet laukaalaiset Tiina ja Jukka pistäytyivät tervehtimässä. Hekin olivat ensin yrittäneet mennä Mantoselän autiotupaan. Nyt taisivat saada meistä tartunnan, kun ensimmäiseksi löytämäkseen kätköksi loggasivat Joulupukin Kemihaaran jo samana iltana.

Keskipalojen eteläreunan luokkikoivikko vaati nöyryyttä. Sitä se oli vielä enemmän vaatinut alamäkeen tulleelta pitkältä Jukalta. Hänhän pelkäsi Manto-ojan autiotuvassa jäävänsä kiinni sieraimistaan kurkihirren ruuveihin.

Edellisenä päivänä Mäkelät olivat ylittäneet Keskihaaran kapeaa lumisiltaa pitkin siten, että Jukan ahkio oli liukunut roikkumaan avoveden päälle. Me löysimme vähän matkan päästä täysin turvallisen ylityspaikan. Sittenpä oli mukava paistaa viimeiset makkarat.

Hiihto jatkui poikki Keskiseljänaavan, Riitta luistavalla ladulla ja minä vapaalla hangella. Vain sauvojen piikkien painaummat jäivät merkiksi reitistämme.

Peskihaaran autiotuvalle veden haku 400 metrin päässä olevasta Liittohaarasta oli melkoinen tempu. Anorakistani en löytänyt riittävän pitkästi nyörejä, jotta olisin niillä yltänyt onkia kaksi metriä korkeiden pystysuorien lumiseinämien välissä virtaavaa vettä. Mutta lähtiessäni hakemaan ahkiosta köyttä osuin paikkaan, jossa oli mahdollista polkea lumeen porras aivan vesirajaan saakka. Sitten vain koukkaus sangolla ja päivällisen laittoon.

Peskihaaran autiotupa ei tuntunut kotoiselta ja kun keli oli eli edelleen hyvä, hiihimme vielä Härkävaaraan vasta-aurinkoon. Valmis latu, jota seurasimme, nousi turhan ylös sillä seurauksella, että jouduttiin jyrkkiin laskuihin. Lumikenkäilijä oli paikoin upponnut ladulla. Hanki kuitenkin kesti kiertää hankalimmat paikat.

Härkävaaran kämpän pihaan oli juuri ennen meitä hiihtänyt mies Tahvontuvalta. Kertoi, että saunassa on yksi porukka. Lähti saman tien hiihtämään Kemihaaraan rinkka selässä. Tuvassa näytti olevan paljon tavaraa puupinojen lisäksi, mutta saunasta ilmestyi vain kaksi henkeä, Heikki ja rva. Ihmeteltiin yhdessä tynnörin puolikaskaminan tehokkuutta.

Ma 6.4.2015

Yöseuralaiset kertoivat tulleen Peskihaaran eteläpuolta ja suosittelivat sitä meillekin. Niinpä lähdin rahisuttamaan hankea heidän tulolatunsa vieressä, Riitta mieltymyksensä mukaisesti enimmäkseen ladulla. Pounikkomaan jälkeen latu siirtyi Peskihaaran pohjoispuolelle. Hiihrettiin Kevätvuotsoa pitkin ja ylitettiin Liittohaara. Sitten suoraan etelään uuden poroaidan portille (WGS84: N 67° 59.915', E 28° 51.536'). Kun valitsemamme latu meni Kemihaaran yli sen eteläpuolelle, me otimme suoran suunnan metsän läpi Keminmukan tulipaikalle.

Tauko pidettiin puuliiterissä tuulen suojassa. Tauon jälkeen oli pakko pysyä U-muotoisella ja mutkaisella latu-uralla, sillä sivussa sukki painoi märkää lunta sen verran alla olevaan pakkaslumeen, että märkä lumi jämähti kiinni suksen pohjaan. Uralla luisto kuitenkin jatkui, vaikka uutta lunta alkoi olla viitisen senttiä. Minä pääsin auton viereen asti, mutta Riitalla sukset jämähti jäähän 50 metriä ennen maalia.

